

Ți se întâmplă uneori să ajungi să trăiești emoția și frica primului pas făcut de unul singur. Conștientizezi momentul, atingi cu sufletul pereții necunoscutului, întinzi mâinile amandouă și te sprijini pe... iluzii. Uimitoare senzații... ești TU, doar TU cu tine, cu fricile și dorințele tale! Prinzi putere din frică și ai șansa să continui mersul biped al neamului tău, privind cu speranță spre viitor... înfigându-ți cu nădejde picioarele-n țărână te hrănești din seva ei, chiar dacă gustul îți provoacă sila... îl simți ca făcând parte din tine, doar ești și tu la rândul tău țărână, ți-ai pus doar o mască, fard și iluzia nemuririi pe chip și cu aceste arme te lupți cu timpul, sperând să învingi și să-ți împlinești visele.

Copleșit de importanța momentului poți să cazi în genunchi și te rogi de îndurare. Implozia vieții ți-a sfârtecat sufletul și fiecare bucățică doare. Inima îmbrăcată în zdrențe cerșește clipa. Simți că regretele nu au viitor iar fericirea e lipsită de tine. Cărarea pe care se plimbă Dumnezeu de la minte la inimă se îngustează. Rătăcind prin hățișul gândurilor tale, te simte alunecând în haos. Alungat, strivit și trist îți sfâșie buzele cu un suspin.

- Îmi ceri Doamne să te iubesc - rob al vieții fiind? Eu sunt cerșetorul izgonit din propria-mi viață. Dumnezeul meu trăiește-mă că nu te pot opri!

Cel Milostiv își va desăvârși opera ținându-te în iadul vieții. Ratând viața ajungi la surâsul durerii. În tăcere, exersăm stingerea surâsului. Și Dumnezeu e singur și-și mimează propria fericire cântându-și psalmi lumești.

În cel mai fericit caz primul pas devine zbor datorită iubirii.

lubirea cea din totdeauna și pentru totdeauna are zborul păsării fără picioare.

AUTOR: Maria Kastan